

Arrest

nr. 349 245 van 26 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN GANSEN
Joe Englishstraat 63
2140 ANTWERPEN (Borgerhout)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen volgens de urgente procedure van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 juni 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 juni 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2026 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN GANSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 10 juni 2026 geïnterpelleerd door de luchthavenpolitie in de vertrekhal van BRUNAT Zaventem toen hij op heterdaad werd betrapt op feiten van diefstal.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 10 juni 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de LPA Brussel Nationaal op 10.06.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer) :

naam: E.(…) M.(…)

voornaam: M.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: Ongekend

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort vergezeld van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Hij heeft weliswaar een geldig Marokkaans paspoort, maar hij is niet in het bezit van enig document dat voor hem een recht op verblijf in België opent.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de LPA Brussel Nationaal op 10.06.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal in de vertrekhal van de luchthaven. Dergelijke vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een grote psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien het bedreiglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene verklaart dat hij hier 3 kinderen heeft een vrouw die F. heet. Wanneer gevraagd wordt naar hun volledige identiteiten, kan hij daar niet op antwoorden. Het is nochtans aan betrokkene zelf om de informatie die voor hem belangrijk is zo volledig mogelijk aan DVZ te verschaffen. In het administratief dossier zijn evenmin gegevens over een partner of kinderen voorhanden. Hun werkelijk bestaan of verwantschap kan dus niet worden nagegaan, evenmin als de duur of de duurzaamheid van de relatie, noch van het verblijfsstatuut in België. Indien zij net als betrokkene op illegale wijze op het grondgebied vertoeven, dienen zij ook het land te verlaten en kan het gezinsleven elders worden verdergezet. Alleszins blijkt uit het administratief dossier niet dat stappen werden ondernomen om de relatie te officialiseren door bijvoorbeeld een huwelijk of wettelijke samenwoning, noch werd een aanvraag tot regularisatie of gezinshereniging gedaan. Alvorens zich te beroepen op art 8 EVRM dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande verblijfsmogelijkheden. Bovendien het feit dat een partner en kinderen van betrokkene in België zouden verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Op medisch vlak verklaart hij psychologische problemen te hebben, maar hij toont niet aan in welke mate dit hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeert naar zijn land van herkomst omdat er geen werk is in Marokko. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 7 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde

Volgens het administratief verslag opgesteld door de LPA Brussel Nationaal op 10.06.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal in de vertrekhal van de luchthaven. Dergelijke vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een grote psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien het bedreiglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. .

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden of heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen. Betrokkene verklaart dat hij reeds 7 maanden in België verblijft. Hij zou hier zijn om werk te zoeken. Indien betrokkene in België wil werken, dient hij ook te beschikken over een legaal verblijf.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij inspanningen heeft gedaan om zijn verblijfssituatie in orde te brengen. Er zijn geen enkele aanvraag om verblijfsmachtiging in het dossier. Op 11.02.2026 werd hij ook reeds aangetroffen in illegaal verblijf, hij was toen in dronken toestand en toonde zich agressief naar de politie. Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Marokko.

(...)"

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 10 juni 2026 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan ook diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de LPA Brussel Nationaal op 10.06.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : E.(...) M.(...)

voornaam : M.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Ongekend

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.06.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

(...)

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene beschikt over een geldig Marokkaans paspoort maar heeft geen visum of verblijfsmachtiging voor België. Hij heeft ook nooit stappen daartoe ondernomen.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de LPA Brussel Nationaal op 10.06.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal in de vertrekhal van de luchthaven.

Dergelijke vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor anderens eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een grote psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien het bedreiglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij hier 3 kinderen heeft en een vrouw die F. heet. Wanneer gevraagd wordt naar hun volledige identiteiten, kan hij daar niet op antwoorden. Het is nochtans aan betrokkene zelf om de informatie die voor hem belangrijk is zo volledig mogelijk aan DVZ te verschaffen.

In het administratief dossier zijn evenmin gegevens over een partner of kinderen voorhanden. Hun werkelijk bestaan of verwantschap kan dus niet worden nagegaan, evenmin als de duur of de duurzaamheid van de relatie, noch van het verblijfsstatuut in België. Indien zij net als betrokkene op illegale wijze op het grondgebied vertoeven, dienen zij ook het land te verlaten en kan het gezinsleven elders worden verdergezet. Alleszins blijkt uit het administratief dossier niet dat stappen werden ondernomen om de relatie te officialiseren door bijvoorbeeld een huwelijk of wettelijke samenwoning, noch werd een aanvraag tot regularisatie of gezinshereniging gedaan. Alvorens zich te beroepen op art 8 EVRM dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande verblijfsmogelijkheden.

Bovendien het feit dat een partner en kinderen van betrokkene in België zouden verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Op medisch vlak verklaart hij psychologische problemen te hebben, maar hij toont niet aan in welke mate dit hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Het verzoekschrift werd op 22 juni 2026 ingediend en vermeldt in zijn hoofding *"URGENTE PROCEDURE"*. Het beroep is gericht tegen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tegen een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2.2. De eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) maakt een *"verwijderingsbesluit"* uit in de zin van artikel 2.28 van de RvV-wet, waardoor het beroep volgens de urgente procedure dient te worden afgehandeld. Van de (tijdige) indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit gaat krachtens de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit (artikel 2.31, §5 van de RvV-wet).

2.3. Aangezien onderhavig beroep van rechtswege schorsende werking heeft, is de vordering tot schorsing, waarmee het beroep tot nietigverklaring gepaard gaat, doelloos. De behandeling van de vordering tot schorsing kan verzoeker geen bijkomend voordeel opleveren. Er wordt bijgevolg enkel uitspraak gedaan over de vordering tot nietigverklaring.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij *"met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid"* (sic) op dat de vordering laattijdig is omdat de eerste bestreden beslissing een tweede verwijderingsmaatregel zou betreffen, en de beroepstermijn in dat geval slechts 5 dagen bedraagt.

3.2. Op de formulieren van kennisgeving van de bestreden beslissingen, die op 10 juni 2026 aan verzoeker werden betekend, is volgende passage opgenomen:

"(...)"

Bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan een beroep tot nietigverklaring worden ingediend tegen de beslissing, overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980. Dit beroep moet binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing door middel van een verzoekschrift worden ingediend. Indien de betrokkene zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet, of ter beschikking is gesteld van de regering, moet het verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing worden ingediend, krachtens artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Behoudens toestemming van betrokkene, wordt slechts overgegaan tot gedwongen tenuitvoerlegging na het verstrijken van de nieuwe beroepstermijn als bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, die 10 dagen bedraagt of na het UDN-verwerpsarrest. Bij een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt de termijn herleid tot vijf dagen.

(...)"

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat uit de lectuur van de bestreden beslissingen onmogelijk kan worden opgemaakt dat de bijlage 13septies een tweede 'verwijderingsmaatregel' zou betreffen. In de motieven van de beslissingen is overigens nergens sprake van enige verblijfsrechtelijke antecedenten. Bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd het motief *"□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering (werd) niet uitgevoerd (...)"* niet aangevinkt. Bijgevolg kon de advocaat van verzoeker zonder grondige analyse van het administratief dossier moeilijk achterhalen dat er reeds eerder een terugkeerbesluit jegens verzoeker werd genomen. Bovendien werd de beroepstermijn doorkruist door de inwerkingtreding van de RvV-wet waardoor de gegevens in het formulier van kennisgeving over de beroepsmogelijkheden, in het bijzonder wat de aldaar vermelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, niet langer actueel waren.

3.4. De bestreden beslissingen werden op 10 juni 2026 aan verzoeker ter kennis gebracht. Rekening houdend met de wettelijk voorziene berekeningswijze, was maandag 22 juni 2026, de dag waarop het beroep per J-box werd ingediend, de laatste nuttige dag om dit tijdig in te leiden.

3.5. De exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, gericht tegen het verwijderingsbesluit (bijlage 13septies), voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 191 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, tweede lid, 39/2, 62, 74/14 en 74/28 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid haar beslissingen stoelt op een correcte en volledige feitenvinden.

*De rechtsleer stelt dat m.b.t. het zorgvuldigheidsbeginsel: Het bestuur moet volledig zijn ingelicht over alle belangrijke elementen die een beslissing kunnen beïnvloeden.*2

Dit principe werd ook bevestigd door de Raad van State: “(...) Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat het bestuur bij de feitenvinding slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing vermag te nemen, wat inhoudt dat het bestuur bij de besluitvorming met de meest recente en accurate gegevens rekening houdt. (...)”

En “De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen”

De rechtspraak meent: “De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.”

En “Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen.”

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen”

In casu, laat de verwerende partij na om een grondige analyse uit te voeren met betrekking tot het verblijfsrecht in Spanje alsook naar het gezinsleven van verzoeker. De actuele medische toestand van verzoeker werd ook niet nader onderzocht.

Verzoeker geeft echter meermaals aan dat hij over een geldig verblijfsrecht beschikt in Spanje. Omdat meneer zijn verblijfsdocumenten gestolen zijn kan hij deze zelf niet voorleggen. Toch werd hier geen verder nazicht naar gedaan. Verzoeker meent dat België contact had kunnen opnemen met de Spaanse autoriteiten om zijn verhaal te verifiëren. Mogelijks is een overname vanuit Spanje mogelijk. Verzoeker meent dus dat er essentiële elementen missen en dat een aanvullend onderzoek noodzakelijk is.

De rechtspraak stelt tevens dat “(...) er voor elke bestuurshandeling rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Het komt de Raad van State daarbij in principe niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, in de plaats te stellen van het bestuur. Het behoort daarbij wel tot de bevoegdheid van de Raad van State om, desgevraagd, na te gaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan en of de appreciatie daarvan met de vereiste zorgvuldigheid is gebeurd. Indien wordt geoordeeld dat de beslissing steunt op onbestaande, onvoldoende of onzorgvuldig bewezen feiten, dan is het materiële motiveringsbeginsel geschonden.”

De beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is. Echter meent verzoeker dat hij beschikt over verblijfsdocumenten voor zijn verblijf in Spanje. Zijn Marokkaans paspoort vermeldt een adres te Spanje. Indien verzoeker wel degelijk over een verblijfsrecht in Spanje, heeft hij mogelijks het recht om eveneens legaal in België te verblijven/reizen.

De rechtspraak vermeldt “De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.”

Een terugkeer naar Marokko is dan ook disproportioneel indien verzoeker rechtmatig in Spanje mag verblijven en hier ook vrijwillig naar wenst terug te keren.

Art. 3 EVRM is geschonden wanneer verzoeker het land moet verlaten. Verzoeker zal in erbarmelijke omstandigheden terechtkomen. Hij heeft mentale problemen en neemt hiervoor medicatie. Hij wordt hiervoor opgevolgd door een dokter in LLEIDA te Spanje en ook in het CIM wordt hij hier voor opgevolgd. Verzoeker kampt met suïcidale gedachten en neemt hiervoor ELONTRIL en DIAZEPAM. Zonder deze medicatie gaat

verzoeker zijn gezondheid zwaar achteruit en onderneemt hij suïcidepogingen. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij in Marokko niet de nodige zorg zal ontvangen en zijn leven in gevaar zal zijn.

Verzoeker heeft ook nood aan medische opvolging en medicijnen. Iets wat hij in Marokko niet kan verkrijgen. Verzoeker heeft dus geen opties meer in Marokko. Uit de stukken van verzoeker blijkt wel degelijk dat hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Het feit dat verzoeker geen mogelijkheid krijgt om het land vrijwillig te verlaten maakt een schending uit van art. 74/11 Vw. en het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van Het Europees Parlement En De Raad van 16 december 2008 stipuleert "In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld. ... Indien er een risico op onderduiken bestaat of indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan 7 dagen."

Verzoeker kreeg geen kans om België vrijwillig te verlaten. Bovendien zijn er al minderverregaande maatregelen mogelijk wanneer er een risico op onderduiken of indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, zo kan bijvoorbeeld de termijn verkort worden.

Verzoeker houdt zich het recht voor om bijkomende stukken te brengen inzake hoger vermeldde.

Verzoeker meent dat verwerende partij haar besluit met schending van voornoemde artikelen van de vreemdelingenwet heeft genomen."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een Spaans attest van inschrijving in de gemeente Lleida (*Certificado de residencia individual*), een kopie van zijn Marokkaans paspoort, Spaanse medische documenten (voorschriften en doktersafspraken) en een in het Spaans opgestelde verklaring van woonst van een zekere K. B. (Verzoekschrift, bijlagen 4-8).

4.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 191 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, tweede lid, 39/2, 62, 74/14 en 74/28 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden bijlage 13septies deze bepalingen en beginselen zou schenden.

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

4.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.5. Het bestreden verwijderingsbesluit vermeldt in de eerste plaats artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling schrijft het volgende voor:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(...)"

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 juni 2026 door beveiligingsagenten in de vertrekhal van de luchthaven van Zaventem werd betrapt bij een diefstal. Naderhand werd verzoeker door agenten van de luchthavenpolitie geïnterpelleerd en werd tot identificatie overgegaan. Verzoeker bleek enkel in het bezit van een Marokkaans paspoort zonder visum of verblijfstitel. Blijkens een medisch attest dat werd opgesteld door een arts van het *Brussels Airport Rescue Team* was het verhoren van verzoeker in een eerste fase onmogelijk door drugintoxicatie en een lichte hypoglycemie. Er werd nadien een administratief verslag opgesteld waaruit blijkt dat verzoeker weigerde om op de hem gestelde vragen te antwoorden.

4.7. Verzoeker weerlegt in zijn eerste middel de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de minister niet dat hij op het moment van zijn interpellatie *"(...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort vergezeld van een geldig visum/verblijfstitel"*. Deze vaststelling verplicht de gemachtigde van de minister in beginsel in

toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat de bevelscomponent niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

4.8. Verzoeker is blijkbaar wel de mening toegedaan dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar zijn situatie. In zijn middel beweert verzoeker namelijk dat niet werd onderzocht of hij over een verblijfsrecht in Spanje beschikt. Hij beweert ook dat hij een gezinsleven heeft en dat zijn medische toestand niet naar behoren werd onderzocht.

Ter ondersteuning van zijn betoog dat hij over een verblijfstitel in Spanje beschikt, voegt verzoeker een *Certificado de residencia individual* van 27 november 2025 van de gemeente Lleida toe aan zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 4) en een getuigenis van een zekere K. B. die beweert dat verzoeker bij hem inwoont (Verzoekschrift, bijlage 8).

4.9. De Raad merkt op dat uit het door verzoeker aangeleverde attest van de gemeente Lleida blijkt dat hij vorig najaar op een bepaald adres in Spanje werd geregistreerd, doch uit dit document kan geenszins worden opgemaakt of hij *anno* 2026 over een geldige verblijfstitel in Spanje beschikt die hem zou toelaten (vrijwillig) naar dit land terug te keren. Het gegeven dat een zekere K. B. verklaart dat hij bij hem zou inwonen in Lleida, betekent evenmin dat verzoeker over een legale verblijfsstatus in Spanje beschikt. Er werden geen actuele, geldige Spaanse verblijfsdocumenten voorgelegd. Het administratief dossier bevat wel informatie van de Spaanse vreemdelingenpolitie waaruit blijkt dat verzoeker in Spanje enkel gekend is in het kader van uitwijzingsprocedures en inreisverboden. De verwerende partij neemt in dit verband uittreksels uit de communicatie met de Spaanse autoriteiten op in haar nota met opmerkingen. De beweringen van verzoeker dat zijn verblijfssituatie in Spanje niet naar behoren werd onderzocht mist dus feitelijke grondslag. Ter terechtzitting dringde aanwezige raadsvrouw van verzoeker niet verder aan en verklaart zij zich op het punt van het 'legale' verblijf in Spanje naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

4.10. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn eerste middel nergens ingaat op de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing. Hij weerlegt de vaststelling niet dat hij op heterdaad werd betrapd op diefstal en dat uit deze feiten *“een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom”* blijkt dat een acuut gevaar voor de openbare orde impliceert. Hij toont dus niet aan dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of onredelijk te werk ging door op grond van deze betrapping op heterdaad op diefstal te besluiten dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, hem in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en hem van het grondgebied te verwijderen.

4.11. Verzoeker beperkt zich daarnaast in zijn middel tot de blote bewering dat hij een gezinsleven heeft in België. Hij slaagt er in zijn middel dus niet in een ander licht te werpen op onderstaande pertinente motieven uit de bestreden beslissing die betrekking hebben op zijn voorggehouden gezinsleven:

“Betrokkene verklaart dat hij hier 3 kinderen heeft en een vrouw die F. heet. Wanneer gevraagd wordt naar hun volledige identiteiten, kan hij daar niet op antwoorden. Het is nochtans aan betrokkene zelf om de informatie die voor hem belangrijk is zo volledig mogelijk aan DVZ te verschaffen. In het administratief dossier zijn evenmin gegevens over een partner of kinderen voorhanden. Hun werkelijk bestaan of verwantschap kan dus niet worden nagegaan, evenmin als de duur of de duurzaamheid van de relatie, noch van het verblijfsstatuut in België. Indien zij net als betrokkene op illegale wijze op het grondgebied vertoeven, dienen zij ook het land te verlaten en kan het gezinsleven elders worden verdergezet. Alleszins blijkt uit het administratief dossier niet dat stappen werden ondernomen om de relatie te officialiseren door bijvoorbeeld een huwelijk of wettelijke samenwoning, noch werd een aanvraag tot regularisatie of gezinshereniging gedaan. Alvorens zich te beroepen op art 8 EVRM dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande verblijfsmogelijkheden. Bovendien het feit dat een partner en kinderen van betrokkene in België zouden verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.”

4.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat een verwijdering in *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog *“andere uitzonderlijke gevallen”* mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Het EHRM heeft de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder *“andere uitzonderlijke gevallen”* wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

4.13. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij in geval van terugkeer in erbarmelijke omstandigheden zal terechtkomen in Marokko omdat hij mentale problemen zou kennen en hiervoor in Spanje werd opgevolgd. Hij beweert zelfs dat hij zonder medicatie suïcidepogingen zou ondernemen, maar staat dit niet met medische stukken. Hij toont ook helemaal niet concreet aan dat de medicatie, die hij op vandaag zou nemen, in Marokko niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn.

De bijlagen bij het verzoekschrift bevatten weliswaar voorschriften voor medicatie en afsprakenfiches (Verzoekschrift, bijlagen 6 en 7), die dateren uit 2024 en uit het voorjaar van 2026, maar noch deze bijlagen, noch het administratief dossier bevatten enig medisch getuigschrift met een concrete diagnose en/of een actueel behandelingsplan. De loutere bewering van verzoeker dat hij suïcidepogingen zou ondernemen, volstaat niet om *“een snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand”* vast te stellen zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM. Er is op heden in elk geval geen enkele indicatie dat zijn (psycho-)medische problematiek een terugkeer naar Marokko in de weg zou staan of dat een dergelijke terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door in zijn beslissing volgende overweging op te nemen: *“Op medisch vlak verklaart hij psychologische problemen te hebben, maar hij toont niet aan in welke mate dit hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”*

4.14. Verzoeker levert in een laatste onderdeel van zijn eerste middel kritiek op de beslissing om bij de bevelscomponent geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Hij is blijkbaar van oordeel dat dit een schending uitmaakt van artikel *“74/11”* van de vreemdelingenwet.

4.15. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, vindt zijn grondslag niet in artikel *“74/11”* van de vreemdelingenwet, doch in het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”*

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

4.16. In de bijlage 13 *septies* wordt met betrekking tot de redenen waarom aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, verwezen naar de motieven van de bevelscomponent ervan:

“Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

4.17. Enerzijds wordt het risico op onderduiken dus gekoppeld aan verzoekers illegale verblijfssituatie en anderzijds wordt de bedreiging voor de openbare orde gekoppeld aan zijn betrapting op heterdaad bij feiten van diefstal. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde verblijfsaanvragen zou hebben ingediend en is zich bovendien te buiten gegaan aan strafbare feiten. Verzoeker toont niet aan dat deze overwegingen uit de bevelscomponent geen deugdelijke motieven zouden uitmaken om hem een termijn voor vrijwillig vertrek te ontzeggen. Het subjectieve oordeel van verzoeker dat hij ondanks alles de kans had moeten krijgen om België vrijwillig te verlaten en dat hij niet aan een gedwongen terugleiding onderworpen zou moeten worden, doet hieraan geen afbreuk.

4.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing gestoeld is op een onzorgvuldige feitenvinding of dat de gemachtigde van de minister op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.19. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 11.1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van het evenredigheids-, het zorgvuldigheids- en het legaliteitsbeginsel en van het beginsel "*Accessorium sequitur principale*". Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"De beslissing tot inreisverbod is een accessorium aan de beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten. Indien het bevel om het grond gebied te verlaten wordt vernietigd, dient ook het inreisverbod vernietigd te worden.

Artikel 11.1 (b) van de terugkeerrichtlijn voorziet dat een inreisverbod moet worden opgelegd indien verzoeker niet voldoet aan de terugkeerverplichting.

Verzoeker krijgt de kans niet om vrijwillig te vertrekken. Hij wenst namelijk vrijwillig België te verlaten en terug te keren naar Spanje, waar hij wel beschikt over verblijfsdocumenten.

Een gedwongen terugkeer naar Marokko bedraagt een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker zou een ernstige bedreiging vormen voor de openbare orde. Hij zou een diefstal hebben gepleegd in de luchthaven. Verzoeker herinnert zich deze feiten niet omwille van alcoholgebruik in combinatie met de medicatie die hij neemt. Bovendien bevond verzoeker zich in een kwetsbare mentale toestand. Hij leeft al maanden op straat, waardoor hij niet slaapt. Hij heeft hier zelf geen weet meer van. Bovendien is verzoeker niet veroordeeld voor deze feiten.

Er wordt door verweerder gemotiveerd dat een inreisverbod noodzakelijk is gezien verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde is. De rechtspraak definieert dit als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Het gaat om één loutere diefstal waarvoor verzoeker niet veroordeeld werd. Tevens dient er naar de concrete situatie van verzoeker gekeken worden. Hij bevindt zich in een zeer precaire situatie. Er moet gekeken worden naar de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het middel is gegrond."

4.20. Het middel betreffende het inreisverbod (bijlage 13sexies) is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het evenredigheids-, het zorgvuldigheids- en het legaliteitsbeginsel aangezien niet uit de uiteenzetting van zijn middel kan worden opgemaakt op welke wijze de verschillende aangevoerde bepalingen en beginselen zouden worden geschonden.

4.21. Aangezien het middel dat gericht is tegen het verwijderingsbesluit werd verworpen, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij suggereert dat het inreisverbod dient te worden vernietigd op grond van het beginsel "*accessorium sequitur principale*".

4.22. Het bestreden inreisverbod vindt zijn juridische grondslag in het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en is gestoeld op de vaststelling dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)”

4.23. Met betrekking tot het duur van het inreisverbod, die *in casu* de maximum van 3 jaar bedraagt, wordt overwogen dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren en dat hij gekend is voor feiten waardoor hij door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde van de minister concludeert als volgt: *“Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

Voorts werd, in weerwil van verzoekers beweringen, bij het opleggen van dit inreisverbod wel degelijk rekening gehouden met de *“specifieke omstandigheden”* van zijn geval:

“Betrokkene verklaart dat hij hier 3 kinderen heeft een vrouw die F. heet. Wanneer gevraagd wordt naar hun volledige identiteiten, kan hij daar niet op antwoorden. Het is nochtans aan betrokkene zelf om de informatie die voor hem belangrijk is zo volledig mogelijk aan DVZ te verschaffen.

In het administratief dossier zijn evenmin gegevens over een partner of kinderen voorhanden. Hun werkelijk bestaan of verwantschap kan dus niet worden nagegaan, evenmin als de duur of de duurzaamheid van de relatie, noch van het verblijfsstatuut in België. Indien zij net als betrokkene op illegale wijze op het grondgebied vertoeven, dienen zij ook het land te verlaten en kan het gezinsleven elders worden verdergezet. Alleszins blijkt uit het administratief dossier niet dat stappen werden ondernomen om de relatie te officialiseren door bijvoorbeeld een huwelijk of wettelijke samenwoning, noch werd een aanvraag tot regularisatie of gezinshereniging gedaan. Alvorens zich te beroepen op art 8 EVRM dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande verblijfsmogelijkheden.

Bovendien het feit dat een partner en kinderen van betrokkene in België zouden verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Op medisch vlak verklaart hij psychologische problemen te hebben, maar hij toont niet aan in welke mate dit hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

4.24. Verzoeker beweert in zijn middel ten onrechte dat hij in Spanje over verblijfsdocumenten beschikt. Met deze loutere affirmatie, die bovendien feitelijk onjuist is, kan hij de pertinente motieven uit het bestreden inreisverbod niet aan het wankelen brengen. Zelfs indien hij zou beschikken over verblijfsdocumenten in Spanje, wordt in de beslissing uitdrukkelijk het volgende gestipuleerd: *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”*. De kritiek van verzoeker kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het inreisverbod.

4.25. Door te stellen dat een gedwongen terugkeer naar Marokko disproportioneel zou zijn, verliest verzoeker uit het oog dat zijn tweede middel gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), en niet tegen het verwijderingsbesluit (bijlage 13septies).

4.26. Verzoeker trekt tenslotte het gevaar voor de openbare orde dat van hem zou uitgaan in twijfel. Hij roept de combinatie van alcohol- en middelengebruik in als verzachtende omstandigheid, terwijl dit in wezen een verzwarende factor is. Het loutere gegeven dat verzoeker (nog) niet voor deze feiten veroordeeld werd, betekent niet dat de gemachtigde van de minister deze niet zou mogen aangrijpen om het gedrag van verzoeker te beschouwen als een actuele bedreiging voor de openbare orde en hem mede omwille van deze feiten een inreisverbod met een duur van drie jaar op te leggen. Bovendien blijkt uit artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de minister om (ernstige) openbare orde redenen inreisverboden met een duur van méér dan vijf jaar kan opleggen, hetgeen bij verzoeker niet is gebeurd.

Er werd geen schending van artikel 11.1 van de richtlijn 2008/115/EG, noch van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of van het beginsel "*accessorium sequitur principale*" aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------